

Раїса
ПЛОТНИКОВА

**РЕКВІЄМ
для РОЗИ**

Роман

Харків
«ФОЛІО»
2016

БРИТОГОЛОВІ ГОСТІ

Я сидів за письмовим столом, зігнувши спину в три погібелі, і порсався в допотопних паперах, наче копав, чорти його батька знати навіщо, якусь вигадану печеру. Ні, та клята печера, про яку думав, якраз існує, вона існувала й сто літ тому, і триста літ тому, але ще до вечора того дня я волів би, щоб вона завалилася на віки вічні, заросла сталактитами й сталагмітами, щоб її забули всі, хто хоч щось колись знав і пам'ятав про пожолоблений часом рукотворний лабіринт.

Оглушило дзвінком — наче у двері хто лупонув. Ідучи до входу, я нашорошився, бо ніхто ніколи, окрім контролерів компослуг, ні за яких обставин до нас без попередження не приходив, а ті так не дзвонили зроду. На те була абсолютно об'єктивна й аргументована причина: я жив із жінкою, яка вже десять років вряди-годи лікується в божевільні. Її шизофренію годі було приховати від цікавих людей, бо в часи буйних нападів хвороби

моя законна дружина вила сиреною пожежної машини, і наша багатоповерхівка ходила ходором, переймаючись долею нещасної. Люди, які називали себе добрими, радили мені запроторити хвору на віки вічні в дурку. Я того не робив, бо колись давно любив дружину до сказу, вона мене — теж. Хтось із нас неодмінно мав збожеволіти від такої любові — це випало не на мою долю. Я ж почувався винним і ніс важкий хрест приречено й самовіддано, хоча вже давно кохав іншу. Але про це — згодом.

Того дня, розчинивши двері навстіж, побачив двох чоловік із абсолютно однаковими зачісками, а точніше, без зачісок, бо їхні лискучі черепи голилися ретельніше за підборіддя. Далі описувати цих бритоголових, мабуть, не варто, бо всім, і мені в тому числі, одразу стало ясно, що то за фрукти-овочі.

— Нам би побазарити, — прогундосив один із них. — Можна, папаша?

— А чого ж. Якщо — з миром, то можна все, — відповів я, хоча в «папаші» до цього важкоатлета найматися не збирався, бо ні статурою, ні виразом обличчя ми не співпадали, та й за віком я ледь-ледь міг би вписатися, якби ошчасливив якусь ранню спокусницю чи вона мене саме тоді, коли отримують паспорт.

— Так давай, запрошуй, не стовбичити ж нам тут. І вааобще, діла треба рішать... — промовив важкоатлет за номером два.

— Пішли на балкон, бо в квартирі зона ризику, — бовкнув я, починаючи драгуватися сленгом прибульців.

— Злякався? Та не дрейф, дядя, ми тебе навіть пальцем ні-ні, якщо домовимося, звісно... Поняв?

І тут мене трохи понесло:

— А ти мене на «поняв» не бери, — ошкірився по-їхньому. — Тут ще я хазяїн. Поняв?

— Та ладно, ладно — розберемося. Ми ж не фраєра якісь. Можемо поговорити й на балконі, аби з толком.

Останнє речення, мовлене нормальною людською мовою, трохи врівноважило словесну перестрілку, і за мить ми розташувалися на тісному просторі стандартного совдепівського балкона, із якого було видно всі вікна сусіднього будинку й клапоть синього неба.

— Не шикарно живеш, — знову прогундосив той, що назвав мене папашею. — Ми могли б значно покращити твій побут.

— Ще чого! — хмикнув я, відчуваючи, як оте brutальне звертання «на ти» кусає мене не гірше, ніж сумнозвісний гедзь. — Дбайте про себе, а моє хазяйство — то моя приватна власність і моя парафія...

— Та не хочеш, то нехай так і буде, тільки ми тут зі своїм ділом...

— То чого носа сунете в чужі справи? Кажіть.

І так я твердо мовив оте останнє слово, що вони вже не чіплялися більше, а одразу заговорили по суті, перебиваючи один одного:

— Нам треба план лубенської Замкової гори...

— Та не тільки гори, а й підземелля. Ну розумієш, мабуть?

— Платимо готівкою, а якщо щось нариємо, додамо відсоток...

— Наші люди вкладуть бабло, а в тебе пропаде... Коротше, що там у тебе є по Замковій горі й підземеллю?

Мені одразу нестерпно захотілося позбутися цих крутеликів, випхати їх обома руками за межі власної території, але, тверезо оцінивши обставини, зрозумів, що силові методи не дадуть бажаного ефекту, і тоді цупкий мозок миттєво почав працювати над стратегічним планом по звільненню моєї приватної території від несподіваної бритоголової напасті. Але чомусь нічого вагомішого, ніж брехня, на думку не спадало, і я непереконливо промимрив:

— І хто вам сказав, що в мене є якісь плани? Загальні відомості, звичайно, є, бо на те ж я й копирсаюся в історичних фоліантах, та якби були плани печер... Ні, хлопці, я б вам їх нізащо не віддав — я б сам вже давно займався розкопками.

— Не чуди, папашо! За які такі статки ти б копав? Кого б найняв за зарплатню доцента? Та й хто б тобі те дозволив без паперів, на які теж потрібно купу бабла й такий дах, котрого тобі до гроба не мати?

— Ну, може, й так... Може, й не копав би, але докторську вже точно захистив би, а то вже ось скільки літ ходжу в доцентах.

— Ти нам зуби не забалакуй. Давай по справі говорити. Так пошукаєш плани чи як?

— Нічого мені шукати, — я маю таку пам'ять, що й те, чого не було, пам'ятаю, а вже те, що бачив раз, до смерті не забуду. Немає в мене ніяких таких мап і планів.

— Та-а-к... Значить, не домовились? — напустив на себе суворості той, що драгував мене папашею.

— Немає про що домовлятися.

На цьому наша перша, але не остання зустріч обірвалася. Колоритні особи зникли за дверима, залишивши по собі міцний дух чоловічих парфумів з домішками поту, бо спека на дворі стояла така, що навіть мозок плавився, як смалець на пательні, не кажучи вже про зайві кілограми ваги. Кілограмами я не переймався, бо зайвих у мене ніколи не було, а от за мозок таки трохи хвилювався — втрата свіжої думки завжди прикро дошкуляла. Та тривога, яка відтоді напосіла, покотилася кавалком і почала обростати домислами. Я знав, що накручую себе, але не на пустому ж місці... Підстави були вагомі: поява візитерів — раз, а по-друге — те, що я їм не сказав, було моєю мрією, довічним безсонням, фата-морганою... Але я мало кому говорив про сокровенне, щось трохи знала тільки моя єдина доросла доня, котра навчалася на останньому курсі одного з національних універсів.

Коли б не це шалапутне дівча, я б уже не раз мав нагоду дістатися краю. Вона, Галюся, з перших днів свого свідомого життя була моїм затаєним триумфом, моїм